

## Ter Inleiding.

---

Over gebrek aan belangstelling, welke zich soms in kritiek, soms in daadwerkelijke hulp uitte, had het Tijdschrift voor Tandheelkunde zich nooit te beklagen. Beide vormen hebben zonder twijfel hun recht van bestaan; de kritische echter slechts binnen zekere grenzen.

Kritiek op het substantieele gedeelte van het der redactie verstrekte materiaal, alhoewel men ze ten laste van het Tijdschrift kan boeken, is inderdaad een votum over de professie als zoodanig. De litteratuur van een vak toch, kan onmogelijk veel hooger staan, dan dat vak zelf.

„Litteratuur”, zegt Wheeler, „is in taal weergegeven actie, en tandheelkundige litteratuur is dus de boekstaving van door tandartsen verricht werk.”

In dezen zin beschouwd, behoeft m.i. de tandheelkunde zich voor hare litteratuur niet te schamen. Eene vergelijking tusschen de tandheelkundige en de medische tijdschriften is onbillijk. Men vergelijkte wat door het onze, en wat door andere speciale vakken in het licht wordt gegeven en verlieze dan het eigenaardig karakter van ieder dezer niet uit het oog.

Erkent men Wheeler's uitspraak als juist, dan volgt daaruit voor ieder, die het Tijdschrift op hooger peil wil brengen onmiddellijk aanwijzing der hem wachtende taak: werken, op welk terrein ook, en het resultaat van den ernstigen arbeid zal vak, tijdschrift en auteur tot eer strekken.

Zeer goed weten we nu, dat de redactie heeft te zorgen voor het opsporen en utiliseeren van al wat het periodiek noodig heeft, maar we wenschen er den nadruk

op te leggen, dat ten slotte de collega's zelve het *groot*e werk moeten doen.

Kritiek op den vorm, waarin wij meenen het beschikbare materiaal te moeten gieten, zal ons ten allen tijde welkom zijn. Wij aanvaarden haar als vriendschappelijke medewerking.

In den kring zelf van het gezelschap, dat het Tijdschrift uitgeeft, is deze kritiek in den laatsten tijd herhaaldelijk vernomen.

„Ieder's werk is niemand's werk”, ook op redacties; van hydra-hoofdige redacties heeft men nooit veel goeds gezien; goed redactioneel werk komt, gelijk een ideale regeering in den regel van een welwillend redactioneel despoet, niet van een redactie-triumviraat; om van een redactioneelen Senaat niet eens te spreken.”

Aldus een vakman-journalist in een onzer weekbladen. De leidende gedachte hierin, heeft het tijdschrift-gezelschap tot de zijne gemaakt. Men zag in, dat een sterker gecentraliseerde leiding wenschelijk was, en gaf thans deze in mijne handen.

Tegen te groot despotisme waken de collega's Coebergh, Klinkhamer en Van Hasselt; van mijn wèl-willen, in elken zin, geef ik de uitdrukkelijke verzekering en gaarne reken ik op de hulp van allen, die mede „van goeden wille zijn”.

B. R. BAKKER.